

JENEVA ROSE

~~TÄYDELLINEN~~

AVIOERO

Suomentanut Juha Ahokas

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos

The Perfect Divorce

Copyright © 2025 by Jeneva Rose

Published in 2025 by Blackstone Publishing

Cover and book design by Sarah Riedlinger

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Like / Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52631-5 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-54525-5 (pehmeäkantinen)

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

*Omistan tämän kirjan hanhiparvelleni.
Lentäkää korkealla ja muistakaa hassutella.*

TAPPOIKO ADAM MORGAN KELLY SUMMERSIN?

DOKUMENTTIOHJELMA VIITOSKANAVAN UUTISET

Prince Williamin piirikunnan seriffin virasto tutkii paikallisen naisen murhaa. Aiemmin tänään apulaisseriffit kutsuttiin Lake Manassasiin yksityishuvilaan, josta raa'asti kuoliaaksi puukotetun Kelly Summersin ruumis löytyi. Saamiemme tietojen mukaan kirjailija Adam Morgan, huvilan omistaja, oli haettu kuulusteltavaksi pian ruumiin löytymisen jälkeen. Prince Williamin piirikunnan seriffin virasto on kieltäytynyt paljastamasta tarkempia tietoja niin kauan kuin tutkinta jatkuu.

HAASTATTELIJA

Lokakuun 15. päivänä tulee kuluneeksi kahdeksan vuotta Kelly Summersin ja hänen syntymättömän lapsensa murhasta. Ruumis löytyi sinun rantahuvilastasi, tarkemmin sanottuna sen makuuhuoneesta. Adam, voitko kertoa, mitä Kellyn murhailtana tapahtui?

ADAM MORGAN

En. Voin kertoa, mitä tapahtui ennen kuin hänet murhattiin, ja voin kertoa, mitä sen jälkeen tapahtui, mutta Kelly Summersin kuolemasta en tiedä yhtään mitään.

HAASTATTELIJA

Kerro sitten, mitä tapahtui ennen kuin hänet murhattiin.

ADAM MORGAN

Kelly tuli luokseni töiden jälkeen, ja teimme sitä mitä yleensäkin kun hän tuli luokseni. Nautimme pari lasillista ja harrastimme seksiä... useita kertoja.

HAASTATTELIJA

Entä mitä sen jälkeen tapahtui?

ADAM MORGAN

Heräsin keskellä yötä. Ulkona oli pilkkopimeää. Kelly nukkui yhä tai niin ainakin kuvittelin. Tiesin, että minun olisi ajettava takaisin D. C:hen, enkä halunnut herättää häntä, joten en sytyttänyt valoja, kun pukeuduin ja pakkailin tavaroitani. Sitten minä vain lähdin.

HAASTATTELIJA

Mutta sitä ennen kirjoitit Kellylle kirjeen. Pitääkö se paikkansa?

ADAM MORGAN

Joo, pitää paikkansa. Jätin sen keittiön työtasolle häntä varten tajuamatta kuitenkaan, ettei hän saisi tilaisuutta lukea sitä.

HAASTATTELIJA

Mitä kirjeessä sanottiin?

ADAM MORGAN

Sillä ei ole enää väliä... Kelly on kuollut.

HAASTATTELIJA

Milloin sait tietää hänen kuolemastaan?

ADAM MORGAN

Seuraavana päivänä. D. C. Metron ja Prince Williamin piirikunnan seriffin viraston väkeä ilmestyi talolleni D. C:ssä, enkä vielä silloinkaan tiennyt, mitä oli tapahtunut. Vasta kun minut vietiin kuulusteltavaksi, minulle kerrottiin, miten Kellyn oli käynyt.

HAASTATTELIJA

Mitä Kelly merkitsi sinulle?

ADAM MORGAN

Yksinkertaisesti selitettynä... Hän oli rakastajattareni.

HAASTATTELIJA

On sanottu, että jos pystyy valehtelemaan yhdestä asiasta, kuten esimerkiksi suhteestaan, pystyy valehtelemaan muustakin.

ADAM MORGAN

Melko rohkeasti oletettu. Moni pettää kumppaniaan, mutta vain harva ryhtyy murhaamaan.

HAASTATTELIJA

Kuulutko sinä niihin harvoihin?

ADAM MORGAN

Olen jo sanonut, etten murhannut häntä.

HAASTATTELIJA

Valamiehistö ei pitänyt erityisen uskottavana sitä, että pystyit nukkumaan sikeästi Kellyn vieressä samalla kun häntä lyötiin veitsellä kolmekymmentäseitsemän kertaa. Se piti myös hyvin epätodennäköisenä, ettet ollut huomannut ruumista, kun poistuit yöllä. Miten vastaat näihin syytöksiin?

ADAM MORGAN

Huomaako leikkauksessa oleva potilas, kun hänen vatsansa viilletään auki? Ei, ei huomaa, koska hänet on nukutettu. Meidät molemmat oli huumattu sinä yönä. En tiedä, kuka sen teki, mutta joku meidät huumasi. Silloin kun palasin tajuihini, oli pilkkopimeää, en pysynyt näkemään yhtään mitään, kuten olen kertonut.

HAASTATTELIJA

Toksikologisesta raportista kävi ilmi, että Kellyllä oli elimistössään Rohypnolia, mutta sinun näytteestäsi ei huumaavia aineita löytynyt.

ADAM MORGAN

Tiedän.

HAASTATTELIJA

Miten selität sen?

ADAM MORGAN

Sitä pitäisi kysyä seriffin virastosta, koska siellä odotettiin sopivasti juuri sen aikaa, että myrkky ehti poistua elimistöstäni.

HAASTATTELIJA

Väität siis, että poliisi hutiloit tieteen tahtoon?

ADAM MORGAN

Mahdollisesti. Tai ehkä poliisi ei vain osannut tehdä työtään.

HAASTATTELIJA

Uskotko, että sinut lavastettiin syylliseksi?

ADAM MORGAN

Uskon.

HAASTATTELIJA

Kuka sen teki?

ADAM MORGAN

Vaihtoehtoja on useita. Ensinnäkin Kellyn aviomies, Scott. Sitten henkilö, jolta oli peräisin tuntemattomaksi jäänyt kolmas dna-näyte, se joka löydettiin Kellyn sisältä. Ei pidä unohtaa myöskään Bob Milleriä, Kellyn ensimmäisen aviomiehen veljeä. Kuka hyvänsä heistä olisi voinut tappaa Kellyn.

HAASTATTELIJA

Mutta et sinä.

ADAM MORGAN

En minä.

HAASTATTELIJA

Voitko kertoa, mitä mielessäsi liikkui, kun tuomio luettiin?

ADAM MORGAN

Tiesin, että elämäni oli ohi, enkä... enkä voinut uskoa sitä. Uutisissa kuulee ihmisistä, jotka on tuomittu syyttöminä vankilaan. Mutta sen ei odota osuvan omalle kohdalle. Minä en murhannut Kelly Summersia, enkä aio luovuttaa ennen kuin se valhe oikaistaan, vaikka joutuisin jatkamaan taisteluni viimeiseen hengen vetoon saakka.

HAASTATTELIJA

Innocence Project kieltäytyi ottamasta juttuasi käsitelyyn. Mistä luulet sen johtuneen?

ADAM MORGAN

En tiedä. Sitä on kysyttävä heiltä.

HAASTATTELIJA

No niin, Adam, mikä on varasuunnitelmasi?

ADAM MORGAN

Mitään varasuunnitelmaa ei ole. Minun on vain jatkettava taistelemista, valitettava tuomiosta ja toivottava, että vielä jonain päivänä tuomioni kumotaan.

HAASTATTELIJA

Jaksatko vielä toivoa, että niin käy?

ADAM MORGAN

Jaksan. Toivoa minulta ei voi viedä.

HAASTATTELIJA

Kuten tiedetään, sinua puolusti oikeudessa entinen vaimosi Sarah Morgan. Jaksako hän yhä toivoa?

ADAM MORGAN

Sarah on vaimoni, ei entinen vaimoni.

HAASTATTELIJA

Pyydän anteeksi. Aivan, vaimosi Sarah. Olet ollut kuolemaantuomittujen osastolla jo seitsemän vuotta, mutta hän on yhä naimisissa kanssasi. Mistä luulet sen johtuvan?

ADAM MORGAN

Sarah rakastaa minua ja tietää, että olen syytön.

SARAH MORGAN

Kun menin naimisiin Bobin kanssa, tiesin, että eroaisin vielä jonain päivänä, koska miehet ovat kuin juristeja. Heihin ei voi luottaa. Ja minä jos kuka tiedän sen, koska olen juristi... Ja niin on myös Bob. Mieheni istuu minua vastapäätä kokoushuoneen pöydässä; pöytä on suunniteltu kahdellekymmenelle hengelle, mutta meitä on tänään paikalla vain neljä: minä ja Bob sekä kaksi asianajajaa, kummallakin meistä omansa. Yritän olla katsomatta mieheen, jonka kanssa olen viettänyt viimeiset kaksitoista vuotta. Pystyn kuitenkin tuntemaan hänen tummien silmiensä tuijotuksen, joten vastaan hänen katseeseensa vain jotta saan hänet katsomaan toisaalle. Tärkätyn valkoisen paidan kaksi ylintä nappia ovat auki ja solmio roikkuu hänen kaulassaan. Huoneen viileydestä huolimatta hiusrajassa helmeilee hikipisaroita.

”Asiakkaani on kiinnostunut sovittelusta.” Brad nostaa pikkutakkinsa hihaa ylemmäs esitellen kultaista Rolex Day-Dateaan. Aivan kuin hän yrittäisi sanoa: *Katsokaa, kuinka hyvä asianajaja minä olen.* Hänellä on vaaleat taakse sliipatut hiukset ja hän on ajanut leukansa sileäksi; hän on täydellinen vastakohta miehelleni

ja tämän tummille kiharoille ja päivän vanhalle sängelle. Brad on Bobin asianajaja, pitkäaikainen ystävä ja täysaikainen limanuljaska. Hän ei tunnetusti piittaa muotoseikoista silloin kun halua päästä haluamaansa lopputulokseen, mikä ei haittaa minua, koska olen samanlainen.

”Se ei tule kysymykseenkään”, Jess sanoo tiukasti. Hän kalistaa päätään ja oikaisee ryhtiään. Jess on minun asianajajani, ja hän tekee kaiken sääntöjen mukaan. Täydennämme toisiamme.

”Sarah, se tapahtui vain kerran.” Bob puristaa leukansa yhteen ja hieroo otsaansa ankarasti aivan kuin yrittäisi herätä painajaisesta. Mutta tämä on nyt meidän elämäämme, meidän todellisuuttamme, ja hänen takiaan olemme täällä. ”Voin vaikka vanhoa”, hän lisää. ”Vain yhden kerran.”

Eivätkö he kaikki sano juuri noin? Se tapahtui vain kerran. Se oli vahinko, virhearvio, jotain hänen luonteelleen täysin vierasta, jotain mitä hän ei tee enää uudelleen. Se ei merkinnyt mitään. *Hän* ei merkinnyt mitään. Juuri niin he kaikki sanovat, mutta vasta kun ovat jääneet kiinni. He eivät ole pahoillaan sen vuoksi, mitä ovat tehneet. He ovat pahoillaan sen vuoksi, että ovat paljastuneet. Eikä Bob ole yhtään erilainen. Hän on samanlainen kuin muutkin.

Brad luo häneen tietävän katseen ja pudistaa varovasti päätänsä, antaa ymmärtää, että olisi parempi vaieta. Bobin on selvästi vaikea olla päämies asianajajan sijasta, mutta hän antaa periksi – huokaisee ensin kuitenkin syvään, nojautuu taaksepäin tuolistaan ja nostaa kädet puuskaan rinnalleen.

”Haluaisin toistaa, että päämieheni ottaa täyden vastuun teemmästään valtavasta virheestä ja on jo suostunut osallistumaan kuuteen terapiaistuntoon, jotta voi jatkaa sovinnon tiellä”, Brad sanoo ja painaa sormensa yhteen. Auringonsäteitä tunkeutuu raollaan olevien sälekaihdinten välistä, ne osuvat hänen Rolexiinsa ja saa-

vat sen välkehtimään. Joka kerta kun hän kääntää kättään, kel-
lostaa heijastuu valo- ja värikuvioita kaleidoskoopin tapaan.

”Päämiehesi olisi kannattanut osallistua terapiaistuntoihin
ennen kuin oli uskonon puolisolleen.” Jess puristaa huulensa
tiukasti yhteen ja työntää hitaasti paperiarkin pöydän poikki.
”Nämä ovat Sarah Morganin vaatimukset.”

Bob irrottaa kätensä puuskasta, sieppaa liuskan pöydältä
ennen kuin hänen asianajajansa ehtii tarttua siihen. Silmät kape-
nevat viiruiksi ja otsa menee ryppyyn, kun hän silmäilee pape-
ria. Hän ei selvästikään pidä lukemastaan, kuten on tarkoituskin.

”Ei missään tapauksessa”, Bob tuhahtaa ja viskaa paperin
pois. Brad sieppaa sen ilmasta ja suoristaa ryppyjä pöytää vasten.

”Meidän mielestämme tarjous on reilu”, Jess sanoo.

Brad kohottaa päätään ja tuijottaa vastapuolen edustajaa.
”Päämieheni ei luovu tyttärensä huoltajuudesta. Hän ei myös-
kään jätä paikkaansa Morgan Foundationin johtokunnassa eikä
hylkää hyväntekeväisyystyötään.”

”Kieltäydyn luovuttamasta. Uskon meihin yhä edelleen...
Piste.” Bob vetoaa minuun ja ojentaa kättään, toivoo että tartun
siihen. En kurkota sitä kohti vaan nostan käteni pois pöydältä
ja laitan ne syliini.

”Sarah, ole niin kiltti”, hänen on pakko vielä lisätä.

Hillitsen kieleni, sillä tiedän, että vaikeneminen loukkaa
häntä enemmän kuin mikään letkautus, jonka pystyisin keksi-
mään. Ja haluan loukata häntä yhtä paljon kuin hän on loukan-
nut minua.

”Asiakastani ei kiinnosta sovittaa avioliittoaan”, Jess selventää.

Brad kumartuu Bobin puoleen ja puhuu kuiskaamalla. Bobin
ilme muuttuu yhä huolestuneemmaksi. Iho alkaa punoittaa ja
voimakas leuka työntyy entistä enemmän esiin, kun hän puree
hampaitaan yhteen.

Heidän lopetettuaan kuiskuttelun Brad selvittää kurkkuaan ja oikaisee selkäänsä. ”Koska vaikuttaa siltä, että juuri tällä hetkellä ei tapahdu edistystä, ehdotan, että tapaamme uudelleen myöhemmin.”

”Kuulehan Brad, näiden tapaamisten tarkoituksena ei ole korjata avioliittoa, eikä se myöskään niillä korjaannu. Edistymistä pitäisi tapahtua vain siinä, että pääsemme sopimukseen omaisuuden jaosta ja Summerin huoltajuudesta. Haluaisin muistuttaa, että Sarah Morgan toivoi avioeroa, joka olisi riidaton ja nopea ja jonka ehdoista sovittaisiin näissä neuvotteluissa. Emme halua, että eroa venytetään tai että se ratkaistaan oikeudessa, mutta jos muu ei auta, lähdemme oikeuteen”, Jess sanoo tiukka ilme kasvoillaan.

Nyt kun asia on tullut selväksi, nousen, oikaisen hamettani ja napitan bleiserini.

”Hyvä on”, Brad sanoo, panee paperit salkkuunsa, näyttävään, räikeän oranssiin Hermèsin luomukseen. ”Pyydän avustajaani ottamaan yhteyttä ja sopimaan uuden tapaamisen.”

Bob nousee ja vastaa katseeseeni. Hän on minua kolmisen kymmentä senttiä pitempi, ja hänellä on leveät hartiat ja kiinteät lihakset. Tummiin hiuksiin ilmestyneet harmaat raidat sopivat hänelle, samoin kuin otsaan uurtuneet, ainaisesta stressistä kertovat hienoiset rypyt. Hänestä välittyy viisas ja hienostunut vaikutelma, vaikka hän ei käyttäydykään sen mukaisesti.

”Sarah, soitan sinulle myöhemmin”, Jess sanoo, kun lähdän kohti ovea.

Pysähdyn ja nyökkään hänelle ennen kuin poistun huoneesta.

”Sarah, odota”, Bob huutaa ja kiirehtii perääni.

Jatkan kävelemistä kiinnittämättä häneen mitään huomiota – kunnes aivan yhtäkkiä käsi tarttuu minua olkapäistä ja pysäyttää minut niille sijoilleni. Sydämeni takoo vimmatusti.

”Ole niin kiltti”, hän vetoaa minuun uudelleen.

Huokaisen syvään ja käännyn katsomaan aviomiestäni. Tuskin näen häntä, kun hän seisoo edessäni. Olen jo siirtänyt hänet menneisyyteeni. Hän ei vain tajua sitä vielä, enkä tiedä, miten voisin ilmaista itseäni selkeämmin.

”No mitä?” sanon.

Ääneni on tunteeton, koska kaikki tunteeni miestäni kohtaan kuolivat sillä hetkellä, kun kuulin hänen uskottomuudestaan.

”Älä tee sitä”, Bob kuiskaa itkuun purskahtamaisillaan.

Hänen katseensa etsii epätoivoisesti omaani, aivan kuin hän yrittäisi palauttaa kaiken ennalleen. Mutta maailmassa ei ole enää meille paikkaa, koska en voi olla naimisissa sellaisen ihmisen kanssa, johon en voi luottaa. Minulle luottamus on kuin lasia. Kun sen rikkoo, sitä ei voi korjata – ja vaikka sitä yrittäisi korjata, saa vain haavoja. Joten siitä voi yhtä hyvin luopua.

”Kiitä onneasi, että vain eroan sinusta. Voisin tehdä paljon pahempaakin.” Äänensävyäni on pehmeä, miltei rauhoittava.

”Uhkailenko sinä minua?” Bob kysyy epäuskoinen ilme kasvoillaan.

”Bob, tiedät hyvin, ettei minulla ole tapana uhkailla.”

Hän rypistää kulmiaan ja alkaa pullistaa rintaansa, valmistautuu haastamaan riitaa, mutta olen nähnyt tarpeeksi. Pudistan päätäni, teen täyskäännöksen ja kävelen kohti hissiä. Hän huutaa nimeäni monta kertaa, ja hänen äänensä vaimenee, mitä kauemmas pääsen hänestä – tai ehkä hän vain alkaa menettää uskoaan. *Hyvä. Toivottavasti niin on käymässä.*

Bob todella koettelee kärsivällisyyttäni. Olen halunnut vain nopean ja kivuttoman eron – kai vähän sellaisen kuin hänen suhteensa oli. Mutta ei, hän haluaa välttämättä panna vastaan joka vaiheessa, koska kuvittelee, että tämä on jotain, minkä pystymme selvittämään. Mutta se ei pidä paikkaansa, ja syvällä sisimmässään

myös Bob tietää sen. Olen yrittänyt käyttäytyä tahdikkaasti; olen todella yrittänyt käyttäytyä, jo pelkästään Summerin takia. Tyttäremme on autuaan tietämätön lähestyvistä erostamme. Olen lykännyt kertomista, halunnut odottaa, kunnes kaikki on selvää eivätkä tunteet ole enää pinnassa, jotta voin keskittyä vain ja ainoastaan häneen. Minä tunnun olevan ainoa, joka välittää tyttäremme tunteista ja hyvinvoinnista.

Päästyäni käytävän päähän tilaan hissin ja jään odottamaan sen saapumista. Minusta tuntuu yhä siltä kuin Bob olisi lähelläni, mutta en käänny katsomaan taakseni. Toivon vilpittömästi, että asiat olisivat toisin. Niiden pitäisi olla toisin. Minun olisi haluttava olla parempi ihminen tyttäreni takia tai ainakin minun pitäisi *kuvitella* olevani parempi ihminen. Se, että äitiys muutti minua, ei ollut mikään yllätys. Mutta selvästikään isyys ei ole vaikuttanut millään tavalla Bobiin. Hän ei pettänyt pelkästään minua. Hän petti perhettämme. Ja hän teeskenteli olevansa jotain, mihin hänellä ei ole edes edellytyksiä – säädyllinen ihminen.

Kuuluu kilahdus, ja hissinovet aukeavat. Astun sisään ja lähettän hissin aulaan, käänny ja oikaisen ryhtiäni ja näen Bobin. Hän seisoo käytävän päässä ja tuijottaa minua kuin käynnissä olisi kaksintaistelu. Hänen ilmeensä on sekoitus suuttumusta ja surua, mutta katseessa häivähtää jotain, mitä en ole huomannut aiemmin. Jotain mitä en pysty sijoittamaan sille kuuluvaan yhteyteen. Kumpikaan meistä ei käännä katsettaan, mutta sitten ovet sulkeutuvat.

Laskeutuessaan hissi pitää hurisevaa ääntä ja kasvattaa välimatkaa Bobiin. Olemme olleet yhdessä yli kymmenen vuotta, mutta naimisissa vasta vähän yli vuoden. Bob saa kiittää onneaan, etten ole enää sama nainen kuin olin Adamin, ensimmäisen aviomieheni, kanssa. Jos meillä olisi ollut lapsia, Adam saat- taisi olla yhä hengissä. Koska, kuten sanoin, äidiksi tuleminen

muutti minua. Tiedän kyllä sanottavan, ettei ihminen voi muuttua. Mutta kyllä hän voi. Pohjimmiltamme pysymme samana – mutta kun aikaa kuluu, ei ole mitenkään mahdotonta pehmetä tai kovettua, ainakin osittain.

2

TUNTEMATON

Huone on niin pimeä, että siellä ei synny edes varjoja. Se on ensimmäinen ajatukseni, kun lihakseni nytkähtävät ja silmäni rävähtävät auki. Räpyttelen silmiä useita kertoja toivoessani, että ne sopeutuisivat pimeään ja löytäisivät jotain tuttua – mutta ilman valoa mitään ei ole näkyvissä. Pitelen kättä kasvojeni edessä, vain muutamman sentin päässä nenästäni – kättä hädin tuskin näkee, silmissäni häilyy vain jotain harmaata, joka voisi yhtä hyvin olla mielikuvituksen tuotetta. Ilma on sakea ja kostea, se haisee homeelta ja märiltä sukilta. Kun ponnistaudun istumaan ja otan tukea käsilläni, tuntuu kuin allani olisi jousipatja, joka antaa hieman periksi. Jouset painuvat alemmas kunnes nousevat takaisin.

Päässäni jyskyttää, ja olen pyörtyä saman tien. Voin pahoin, tuntuu kuin voisin oksentaa hetkenä minä hyvänsä. Hieron ohimoitani ja yritän saada muistiani palaamaan. Mutta se ei onnistu. Muistini on mennyt – ehkä vähäksi aikaa, ehkä ikuisesti. *Mitä eilisiltana tapahtui? Joinko liikaa? Sainko jostain käsiini taas lsd:tä tai ekstaasia?*

”Haloo?” huudan tyhjiöön samalla kun vaihdan painoa puolelta toiselle ja nousen vapiseville jaloilleni.

Poistun ohuelta patjalta ja päkiöissäni tuntuu kylmä, kova pinta. Otan varovaisen askeleen eteenpäin, ja juuri silloin kuulen äänen – kuin teräsketjua vedettäisiin pitkin betonia. Yritän liikkua syvemmälle pimeyteen, mutta jokin tarttuu minua jalasta. Terävä kipu lävistää nilkkani, tuntuu kuin rautaa tungettaisiin ihooni.

”Mitä helvettiä?” Kumarrun ja käteni osuu kylmään kahleeseen. Joudun paniikkiin, kun tajuan, että kahle on nilkkani ympärillä enkä pääse liikkumaan. Pulssini kiihtyy ja hengitykseni nopeutuu. Hytisen kylmästä, vaikka hikeä tihkuu jokaisesta huokosesta. ”Ei, ei, ei... APUA! Auttakaa joku! Armoa!” Kyyneleitä tulvii silmistäni ja huudan, kunnes ääneni käheytyy ja ilma loppuu keuhkoistani.

Lyyhistyessäni patjalle tartun ketjusta ja vedän ja kiskon sitä niin kovaa kuin pystyn, niin että ihoa repeytyy käsistäni. ”Hei, helvetin paskiainen, päästä minut menemään!” huudan ja toivon, että ketjussa olisi hauras lenkki tai että se irtoaisi siitä, mihin se sitten onkaan kiinnitetty.

Ryömin lattialla seuraten ketjua sen alkukohtaan – paksulle metallipylväälle, joka on sementoitu betonilattiaan. Nousen pystyyn ja tunnustelen pylvästä niin korkealle kuin yletän. Sen täytyy olla tukitolppa, joka ulottuu kattoon, koska käteni eivät yllä kiinnityskohtaan asti. Keskitän huomioni taas ketjuun ja yritän arvioida sen pituutta. Olen kuin kiertoradalleen jäänyt satelliitti, tosin liekanaruni sallii minun liikkua vain pari metriä suuntaansa.

Nostan kädet eteeni ja ryhdyn tutkimaan ympäristöäni. Löydän seinän ja painan kämmeneni sitä vasten, seuraan karheaa betonia, kunnes jalkani ympärille kiinnitetty ketju kiristyy.

”Perhana!” mutisen, kun sääreni osuu johonkin kovaan. Kumarrun, kunnes sormenpääni koskettavat sileää, ympyränmuotoista reunaa. Sanko, paksua muovia, rautakaupan tuote. Jatkan tutki-

muksia. Käteni pyyhkäisevät karheaa, karkeasyistä pintaa – puuta, luulisin. Jokin nirhaisee kämmentäni, ja nykäisen käden taaksepäin. Vavahdan tuskasta, vien käden suuhuni ja imen haavaa, kunnes kipu hellittää. Verestä jää metallinen maku suuhuni.

Palaan patjalle, istuudun ja vedän polvet rintaani vasten, keinutan itseäni edestakaisin ja itken. Käteni hipaisee peittoa – ei, vaan makuupussia. Tartun siihen ja vedän sen päälleni, yritän suojautua pimeältä helvetiltä, jossa olen herännyt.

SARAH MORGAN

Korkoni kopisevat laattalattioilla, ja niiden ääni jää kaikumaan vanhaan rakennukseen vielä sen jälkeen, kun olen sieltä poistunut. Otan aurinkolasit käsilaukustani ja laitan ne päähäni, suojaamaan silmiäni yhä korkeammalle kohoavan auringon säteiltä. Toimistoni on lyhyen kävelymatkan päässä Manassasin vanhassa-kaupungissa. Moni asia elämässäni on muuttunut, en pelkästään minä itse. En ole enää Williamson & Morganin osakas. Valintani olen tehnyt itse, kukaan muu ei tehnyt sitä puolestani. Aloin kylästä katselemaan miehen nimeä omani edessä, ja yhtä lailla kylästyin puolustamaan moraalittomia yksilöitä, joilla on aivan liikaa rahaa. Mistä tahansa pystyy tosiaan selviytymään, jos vain on riittävästi varallisuutta. Olen itse todiste siitä, samoin kun moni entinen päämieheni.

En ole kuitenkaan luopunut ammatistani. Aloin vain valikoida asiakkaitani. Nykyään autan ihmisiä maksutta – ja koska sellainen työ on vaikeampaa, pidän siitä enemmän. Olen perustanut hyväntekeväisyysjärjestön, Morgan Foundationin, ja johdan sen toimintaa. Hyväntekeväisyyden ja Morganin yhdistelmä vaikut-

taa varmasti oudolta, eräänlaiselta oksymoronilta, vaikka näin ei pitäisi enää nykyään olla. Hyväntekeväisyystyössä on paljon suotuisia puolia: veroetuuksia, kiillotettu julkinen imago, poliittista vaikutusvaltaa eikä siinä ole vielä edes kaikki. Kaunis kakku kuorutetaan lopuksi hyvällä maineella. Entä sitten Morgan-nimi? Haluat varmasti kysyä siitä. Miksi pitää se? Miksi antaa se hyväntekeväisyysjärjestöni nimeksi? No, hassua kyllä, Morgan on tyttönimeni. En koskaan ottanut Adamin sukunimeä, eikä se haitannut häntä. Hänen äitiään se haittasi, mutta ei häntä. Kun Adam sai ensimmäisen kustannussopimuksensa, hän päätti ottaa Morganin taiteilijanimukseen – *Rumple* ei kuulostanut ihan yhtä hienostuneelta. Hänen äitinsä oli raivoissaan, mutta vielä vähemmän hän piti siitä, että Adam muutti sukunimensä virallisesti. Järjestöni nimi on Morgan Foundation, koska *Morgan* on minun nimeni, ja se on aina ollut minun nimeni.

Bob työskentelee yhä Williamson & Morganin palveluksessa, paitsi että nykyisin yhtiön nimi on Williamson, Miller & Associates hänen päästyään osakkaaksi aiemmin tänä vuonna. Hän saavutti uuden asemansa vain sen vuoksi, että minä lähdin firmasta, ja vielä silloinkin nimi oli pitkään Williamson & Associates. Meistä ei oikein edes voinut tulla hyvää paria, koska hän ei alkujaankaan vetänyt vertoja minulle.

Saavuttuani tiilirakennukseen muutaman korttelin päähän nousen hissillä ylimpään kerrokseen. Hissistä pääsee odotusaulaan, jota hallitsee puolikuun muotoinen vastaanottotiski, ja sen takana istuu säätien sihteeri Natalie. Tiskin takana on lasiseinä, joka erottaa aulan muusta toimistosta. Säätien nimi on kaiverrettu huurrelasiin, josta isot kirjaimet erottuvat selvästi.

”Hyvää huomenta, Sarah”, Natalie sanoo ja seisoo hymyillen tuolinsa vieressä. Hän on nuori, ja häntä piiskaavat eteenpäin uskomisiin kykyihin ja miellyttämisen halu – ihanteellisia ominaisuuksia.

sia hänen asemassaan olevalle henkilölle. Kastanjanruskeat hiukset ovat nutturalla, ja hänellä on yllään tyylikäs kokomusta asu.

”Järjestin kello yhdeksän tapaamisen kokoushuoneeseen”, hän lisää nopeasti.

Rypistän otsaani ja vilkaisen Cartier-rannekelloani. Kello on kaksikymmentä yli yhdeksän. Natalie ei huomauta, jos olen myöhässä, mutta nyt olen, eikä se todellakaan kuulu tapoihini. Arvostan aikaa enemmän kuin mitään muuta. Se on arvokkain voimavaramme. Rahaa tulee ja kuluu, mutta aika vain kuluu. Tosin moni ei tajua sitä. Kun antaa jollekulle aikaansa, tosiasiaa antaa palan itsestään ja sen vuoksi ajan kanssa kannattaa olla varovainen.

”Alejandro Perez, viideskymmenes uudistujamme”, Natalie sanoo selailtuaan kansioon tungettua papereita, ennen kuin ojentaa ne minulle.

Silmäilen tekstiä ja tutustun sisältöön.

”Sarah, tiedän että sinulla on paljon töitä juuri nyt.” Hän vaikeenee ja luo minuun myötätuntoisen katseen. ”Joten jos haluat, voin...”

”Ei, ymmärsin jo”, sanon ja keskeytän hänet alkuunsa.

”Okei... Ai niin, kahvisi.” Hän ottaa pöydältään ison pahvimukin ja ojentaa sen minulle.

Kiitettyäni häntä kierrän lasivälikön ja jatkan matkaa syvemmälle Morgan Foundationin tiloihin. Ilma pysyy kevyenä avaran huonekorkeuden ansiosta, palkit ovat näkyvissä ja suurissa ikkunoissa on ylhäältä kaareutuvat kehykset. Nykyaika yhdistyy talonpoikaisuuteen ja mukana on ripaus minimalismia. Toimistossa ei ole väliseiniä tai koppeja, koska en ole koskaan pitänyt niistä. Kuka haluaa työskennellä laatikossa? Laatikoihin meidät haudataan, ja nyt meidän pitäisi viettää kaikki aikamme niissä.

Toimistotila on suuri ja avonainen – lukuun ottamatta kahta kulmissa sijaitsevaa huonetta ja suurta kokoustilaa niiden välissä.